



Skatteministeriet

3. april 2018
J.nr. 2018 - 1602

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 294 af 6. marts 2018 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Rune Lund (EL).

Karsten Lauritzen

/ Peter Bach-Mortensen



Spørgsmål

Det fremgår af svar på SAU alm. del - spørgsmål 191 af 24. januar 2017 samt svar på SAU alm. del - spørgsmål 31 af 13. oktober 2017 vedrørende Enhedslistens forslag til at øge personfradraget med forskellige modeller for aftrapning samt svar på SAU alm. del - spørgsmål 227 af 7. februar 2018 vedrørende den manglende aftrapning af jobfradraget, at indførelse af fradrag med en aftrapningsmodel indebærer en stigende marginalskat for de personer, der er i aftrapningsintervallet. Vil ministeren redegøre for, om ikke det er korrekt, at trods en stigende marginalskat vil personer, der aftrappes delvist, få øget deres disponible indkomst, mens personer, der aftrappes fuldt, ikke vil opleve en ændring af deres disponible indkomst ift. reglerne for skatteændringen og altså de facto ikke opleve en negativ virkning på deres disponible indkomst?

Svar

Det er korrekt, at hvis man betragter et skattefradrag – hvad enten der er tale om et personfradrag eller et jobfradrag – der aftrappes med indkomsten, vil fradraget øge den disponible indkomst både for de personer, som modtager det fulde fradrag, og for de personer, som modtager et delvist indkomstafrappet fradrag. Samtidig vil personer, som ikke er berettiget til at modtage fradraget, være stillet uændret økonomisk i forhold til en situation, hvor det betragtede fradrag ikke eksisterer.

Den samlede virkning på arbejdsudbuddet ved en skatteændring – fx ved indførelse af et skattefradrag – er overordnet sammensat af to effekter: En timeeffekt og en deltagelseeffekt. Timeeffekten angiver ændringen i antallet af arbejdstimer for personer, som allerede er i beskæftigelse, når skatten på arbejdsindkomst ændres. Deltagelseeffekten angiver (i modsætning hertil) ændringen i antallet af personer, som er i beskæftigelse, når den økonomiske gevinst ved at være i beskæftigelse frem for at være på overførselsindkomst ændres, jf. også kapitel 3 i *Skatteøkonomiske Redegørelse 2017*, Skatteministeriet 2017.

Timeeffekten er sammensat af henholdsvis en indkomsteffekt og en substitutionseffekt.

Indkomsteffekten afspejler virkningen af, at en skattenedsættelse umiddelbart øger den disponible indkomst og dermed forbrugsmulighederne ved en given arbejdsindsats. Det betyder, at det samme forbrug kan opnås ved en lavere arbejdsindkomst, hvilket isoleret set vil trække i retning af en reduktion i timearbejdsudbuddet. For alle, der – helt eller delvist – modtager et nyt eller øget skattefradrag, vil indkomsteffekten således isoleret set reducere timearbejdsudbuddet.

Substitutionseffekten afspejler virkningen af, at en ændring i marginalsatten ændrer ”bytteforholdet” mellem forbrug og fritid. En højere marginalskat vil alt andet lige reducere den marginale forbrugsmulighed af en times ekstra arbejde og vil derfor isoleret set trække i retning af en reduktion i timearbejdsudbuddet. Et indkomstafrappet skattefradrag indebærer alt andet lige en forøgelse af marginalsatten for personer med indkomster i aftrapningsintervallet. For disse personer vil substitutionseffekten således isoleret set reducere timearbejdsudbuddet.

Sammenfattende vil et indkomstafrappet skattefradrag entydigt reducere timearbejdsudbuddet for personer med indkomster i aftrapningsintervallet, idet både indkomsteffekten og substitutionseffekten isoleret set trækker i retning af et lavere arbejdsudbud¹.

Udover timeeffekten vil et skattefradrag også påvirke arbejdsudbuddet via deltagelseeffekten.

Et højere personfradrag, som tilfalder både beskæftigede og personer på overførselsindkomst, vil alt andet lige reducere den relative økonomiske gevinst ved at være i beskæftigelse frem for at være på overførselsindkomst og vil derfor isoleret set reducere arbejdsudbuddet via deltagelseeffekten.

Et jobfradrag (eller beskæftigelsesfradrag), som alene tilfalder beskæftigede, vil derimod øge den relative økonomiske gevinst ved at være i beskæftigelse frem for at være på overførselsindkomst og vil derfor isoleret set øge arbejdsudbuddet via deltagelseeffekten.

¹ Skattefradrag, som afhænger af indkomsten, fx beskæftigelsesfradraget og det ny jobfradrag, indebærer alt andet lige en reduktion af marginalsatten for personer med indkomster i indfasningsintervallet. For disse personer vil substitutionseffekten derfor isoleret set trække i retning af et øget timearbejdsudbud, mens indkomsteffekten fortsat vil trække i retning af et lavere timearbejdsudbud.